

Playlist

CRUEL SUMMER TAYLOR SWIFT	02:58
KISS ME MORE (FEAT. SZA) DOJA CAT	03:29
TALKING BODY TOVE LO	03:58
SHUT UP ARIANA GRANDE	02:38
IDGAF DUA LIPA	03:38
ENERGY TYLA JANE	03:20
MOTIVATION NORMANI	03:14
ONE KISS (WITH DUA LIPA) CALVIN HARRIS	03:35
DANCE FOR YOU BEYONCÉ	06:17
NEEDY ARIANA GRANDE	02:52
WHO'S JACQUEES	03:06
LOSE YOU TO LOVE ME SELENA GOMEZ	03:26
KISS ME SIXPENCE NONE THE RICHER	03:29
BOYFRIEND (WITH SOCIAL HOUSE) ARIANA GRANDE	03:06
RUMORS (FEAT. ZAYN) SABRINA CLAUDIO	03:46
MORE THAN ENOUGH ALINA BARAZ	02:31
YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN BILLIE EILISH	03:01
I'M FAKING SABRINA CARPENTER	02:55
MAKE ME FEEL JANELLE MONÁE	03:14
CAN I KEHLANI	02:48

Hoofdstuk een

ANASTASIA

‘Opnieuw, Anastasia!’

Als ik de woorden ‘opnieuw’ en ‘Anastasia’ nog één keer in dezelfde zin hoor, ontplof ik misschien echt.

Sinds ik vanmorgen met een vreselijke kater wakker werd, sta ik al op scherp, en het laatste wat ik kan gebruiken, is nog meer geklaag van coach Aubrey Brady.

Ik doe mijn best om mijn ergernis te onderdrukken, zoals bij elke training waar ze me tot het gaatje laat gaan. Ik snap dat juist haar toewijding haar zo’n goede trainer maakt en besluit daarom dat ik alleen in gedachten mijn schaatsen naar haar hoofd mag smijten.

‘Je bent slordig, Stas!’ roept ze naar me als we vlak langs haar schieten. ‘Slordige meisjes winnen geen medailles!’

Wat zei ik net over mijn schaatsen naar haar hoofd smijten?

‘Toe, Anastasia, doe voor de verandering eens je best.’ Aaron steekt grinnikend zijn tong naar me uit en ik werp hem een ijzige blik toe.

Aaron Carlisle is de beste kunstrijder die de University of California in Maple Hills te bieden heeft. Toen ik wel een plaats kreeg aangeboden op UCMH en mijn vaste schaatspartner niet, verkeerde Aaron gelukkig in dezelfde omstandigheid en werden we aan elkaar gekoppeld. We schaatsen inmiddels voor het derde jaar samen en worden voor het derde jaar afgebeeld.

Mijn theorie luidt dat Aubrey stiekem een voormalige Sovjet-spion is. Voor die vrij karige theorie heb ik weinig bewijs, of eigenlijk helemaal geen, maar soms, als ze staat te schreeuwen

dat ik mijn rug recht moet houden of mijn kin naar voren moet steken, durf ik te zweren dat ik een zweem van een Russisch accent hoor.

Dat is nogal ongewoon voor een vrouw uit Philipsburg, Montana.

Kameraad Brady was tijdens haar gloriedagen een ware superster op kunstschaatsen en beweegt zelfs nu nog sierlijk en beheerst, met zoveel gratie dat je moeilijk kunt geloven dat ze zo hard kan brullen.

Haar grijzende haar zit altijd in een strakke knot naar achteren, waardoor haar hoge jukbeenderen des te meer opvallen, en ze wikkelt haar kenmerkende zwarte jas van nepbont altijd stevig om zich heen. Aarons terugkerende grap is dat ze daaronder al haar geheimen verbergt.

Het gerucht gaat dat ze met haar partner, Wyatt, naar de Olympische Spelen had moeten gaan, maar omdat Wyatt en Aubrey die lifts iets te vaak oefenden, eindigde ze met een baby in plaats van een medaille.

Daarom heeft ze al sinds ze vijftwintig jaar geleden als trainer begon een pesthumeur.

‘Claire de Lune’ sterft langzaam weg en Aaron en ik eindigen de oefening neus aan neus. We hijgen zo hevig dat onze bovenlijven langs elkaar strijken. Als we haar eindelijk één keer in haar handen horen klappen, maken we ons van elkaar los, zodat we naar de oorzaak van mijn volgende aanval van hoofdpijn kunnen schaatsen.

Ik sta nog niet eens helemaal stil of die samengeknepen groene ogen kijken me al streng aan. ‘Wanneer doe je die lutz nu eens foutloos? Als het niet lukt, halen we hem uit de lange kür.’

Brady is niet de enige nagel aan mijn doodskist, een succesvol afgeronde viervoudige lutz is dat ook. Daar oefen ik al een eeuwigheid op, maar ik eindig nog altijd op mijn gat. Omdat Aaron hem wel vlekkeloos kan uitvoeren, heb ik de choreograaf overgehaald om die sprong aan onze kür toe te voegen.

Het is niet slim om koppig te zijn. Zeker niet als je aan kunst-

rijden doet, want als je daar de fout in gaat, eindig je met je snuit plat op het ijs. Maar ik geef de voorkeur aan mijn snuit op het ijs boven dat irritante, zogenaamd teleurgestelde gezicht dat Aaron trekt bij elk voorstel om die sprong te schrappen.

‘Het komt goed, coach,’ zeg ik met zo veel mogelijk gespeeld enthousiasme. ‘Ik ben al aardig op weg. Perfect is het niet, maar ik blijf oefenen.’

Dat is niet echt gelogen. Ik ben namelijk al aardig op weg. Ik meld er alleen niet bij dat de sprong me alleen lukt als ik niet op het ijs sta, en met de nodige hulpmiddelen.

‘Ze is al aardig op weg,’ liegt Aaron, die een arm om mijn schouders slaat. ‘Nog even geduld, AB.’

Het is fijn dat Aaron mijn kant kiest en dat we een verenigd front kunnen vormen tegenover FSB'er Aubrey. Daarentegen maakt hij me onder vier ogen duidelijk dat ik die sprong alleen kan halen als ik aan de doping ga en een tijdmachine bouw die me het lijf van voor mijn puberteit teruggeeft.

Ze mompelt iets onverstaanbaars en gebaart dat we kunnen vertrekken. ‘Ik zie jullie morgen om twee uur weer en het zou fijn zijn als jullie dan geen kater hebben. Vóór de training een hamburger wegwerken is naar mijn mening niet de manier om de olympische selectie te halen. Is dat duidelijk?’

Shit. ‘Ja, coach,’ zeggen we gelijktijdig.

Als ik eindelijk de dameskleedkamer uit kom, staat Aaron in de hal op me te wachten, met zijn blik gericht op zijn telefoon.

‘Ik zei toch dat ze erachter zou komen,’ zeg ik kreunend. Zodra ik dichtbij genoeg ben om hem in zijn buik te raken, haal ik met mijn tas naar hem uit. ‘Ik heb niet eens iets gegeten!’

Hij kermt door de klap, trekt de tas uit mijn handen en zwaait hem over zijn schouder. ‘Die vrouw heeft de neus van een bloedhond.’

Zoals bij de meeste dingen in het leven is ook schaatsen gemakkelijker als je een man bent, want dan hoeft niemand je twee keer per dag op te tillen en de lucht in te gooien.

Tijdens mijn eerste studiejaar kwam ik die beruchte vijf kilo

aan. Of nou ja, hoogstens tweeënhalve, maar Aaron beweerde dat ik te zwaar was om te liften en sindsdien is er bij mij geen grammetje bij gekomen.

Ik probeer me streng aan mijn dieet te houden, met af en toe een uitspatting om te voorkomen dat ik stapelgek word. Gisteren vierde mijn beste vriendin haar eenentwintigste verjaardag en dat was de perfecte gelegenheid om me te laten gaan, ook al betekende dat vandaag Brady met een kater trotseren.

We stappen in Aarons nieuwe Mercedes G-klasse, het jongste cadeau waarmee zijn overspelige rijke vader zijn schuldgevoel probeert af te kopen, en rijden naar huis. Tegen het einde van ons eerste jaar besloten Aaron en ik een huis te delen, samen met Lola, mijn beste vriendin. Dat lag voor de hand, omdat we een vergelijkbaar rooster hebben en onze levens om schaatsen draaien.

Aaron slaat Maple Avenue in en kijkt mijn kant op, terwijl ik in mijn handtas naar mijn dierbaarste bezit zoek. 'Wat zegt je agenda over vanavond?'

Ik rol met mijn ogen en negeer zijn plagende toontje. 'Een beurt krijgen.'

'Ieuw.' Hij trekt een gezicht waardoor het puntje van zijn neus begint te rimpelen. 'Is het niet erg genoeg dat je je maaltijden en je slaap plant? Moet je ook nog seks inroosteren?'

Hij heeft gelijk wat eten en slapen betreft. Elke minuut van mijn leven is zorgvuldig vastgelegd in mijn trouwe agenda en dat vinden mijn vrienden vermakelijk én bespottelijk. Ik wil niet beweren dat ik een controlfreak ben, maar ik vind het wel fijn om de controle te hebben.

Dat is écht niet hetzelfde.

Ik haal mijn schouders op en zeg maar niet dat ik, in tegenstelling tot hem, in elk geval nog seks heb. 'Ryan heeft het druk en ik ook. Ik wil zo vaak mogelijk met hem afspreken voordat het basketbalseizoen weer begint.'

Ryan Rothwell is twee meter pure, atletische perfectie. Aanvoerder en pointguard van het team van UCMH, net zo serieus

bezig met zijn sport als ik met die van mij. Seks zonder verplichtingen is voor ons allebei de ideale oplossing. Bijkomend voordeel is dat Ryan een ontzettend lieve jongen is, dus we zijn behalve bedpartners ook erg goede vrienden.

‘Niet te geloven dat je nog steeds met hem ligt te rotzooien. Hij is bijna twee keer zo groot als jij, waarom word je niet verpletterd? Nee, wacht, dat wil ik niet weten.’

‘Ja, hij is een reus,’ zeg ik giechelend. Ik knijp Aaron in zijn wang totdat hij mijn hand weglaat. ‘Daar gaat het juist om.’

De meeste mensen denken dat Aaron en ik meer zijn dan alleen schaatspartners, maar we zijn eerder als broer en zus. Hij is knap, maar we hebben nooit enige romantische belangstelling voor elkaar gehad.

Aaron is veel langer dan ik en heeft de bouw van een danser, lenig en gespierd. Hij draagt zijn zwarte haar kort en ik weet bijna zeker dat hij mascara gebruikt, want zijn hemelsblauwe ogen worden omlijst door donkere, jaloersmakende wimpers die een opvallend contrast vormen met zijn bleke huid.

‘Ik weet officieel te veel over jouw seksleven, Anastasia.’

Aaron weet niet of hij Ryan aardig moet vinden of niet. Soms is hij heel relaxed en krijgt Ryan de Aaron te zien die ik zo goed ken, de jongen met wie je veel lol kunt hebben, maar de rest van de tijd ben je geneigd te denken dat Ryan Aarons leven heeft verpest of zo. Aaron kan zo bot doen dat het gewoon gênant is. Ik weet nooit wat ik kan verwachten, maar Ryan trekt zich er niks van aan en zegt dat ik dat ook niet moet doen.

‘Als je me belooft dat je me later een lift naar Ryan geeft, beloof ik dat ik er tijdens de rest van de rit niks meer over ga zeggen.’

Daar denkt hij een minuutje over na. ‘Oké, deal.’

Lola kijkt op van de salade waarin ze nogal woest met haar vork zit te prikken en snuift minachtend. ‘Ik wil alleen maar zeggen: wie heeft Olivia Abbott moeten pijpen om nu al voor het derde jaar achter elkaar de hoofdrol te krijgen?’

Dat vind ik vrij grof, maar ik weet dat ze het niet meent. Dank-

zij die enorme hoeveelheden alcohol die we gisteren vanwege haar verjaardag hebben weggewerkt, voelde ze zich vanmorgen al niet zo lekker, dus vandaag was niet de ideale dag om te horen dat een felbegeerde rol aan haar neus voorbijgaat.

Ik bezoek al twee jaar lang alle voorstellingen en weet zodoende, net als Lo, dat Olivia een buitengewoon getalenteerd actrice is. ‘Kan het niet zijn dat ze gewoon erg goed is? En dat er niemand hoeft te worden gepijpt?’

‘Anastasia, mag ik alsjeblieft vijf minuten lang kinderachtig zitten zwelgen en net doen alsof ik niet weet dat ze veel beter is dan ik?’

Aaron ploft neer op de stoel naast de mijne en grist een wortel van mijn bord. ‘Waar zitten we over te chagrijnen?’

‘Olivia Abbott,’ antwoorden Lola en ik gelijktijdig, maar bij haar is de walging duidelijk hoorbaar.

‘Die is lekker. Misschien wel de lekkerste meid van de hele campus,’ zegt hij achteloos, zonder te zien dat Lola’s mond openvalt. ‘Is ze single?’

‘Hoe moet ik dat nou weten? Ze praat nooit met iemand. Ze zeilt naar binnen, krijgt de rol die ik wil en gaat gewoon verder met een uitzondering zijn.’

Lola volgt de opleiding podiumkunst. Het is vast een ongeschreven regel dat je daarvoor een uitbundige persoonlijkheid moet hebben, want al haar medestudenten zijn zo. Het is een uitputtende strijd om aandacht, zelfs voor toeschouwers zoals ik. Olivia is erg op zichzelf en dat snapt niet iedereen daar.

‘Sorry, Lols, volgende keer beter,’ zeg ik meelevend. We weten allebei hoe zinloos zo’n opmerking is, maar ze werpt me toch een kushandje toe. ‘En misschien is het een troost dat mijn lutz ook nog steeds niet lukt. Het kan niet lang duren voordat Aubrey dat doorheeft en me naar Siberië verbant.’

‘O nee! Je bent officieel een mislukkeling, hoe kun je ooit nog een voet op het ijs zetten?’ Ze kijkt me lachend en met glanzende ogen aan. Ik frons terug. ‘Het lukt je wel, schat. Je doet zo je best.’ Haar blik gaat naar Aaron, die op zijn telefoon zit te tikken en

helemaal geen belangstelling heeft voor ons gesprek. 'Hé, ijsprinses! Ga je me nog helpen?'

'Huh? O, sorry. Ja, jij bent ook lekker, Lo.'

Tot mijn verbazing komt er niet eens stoom uit Lola's oren als ze tegen hem roept dat hij nooit naar haar luistert.

Ik trek me onopvallend terug in mijn slaapkamer, want ik heb geen zin om midden in de ruzie van mijn huisgenoten te belanden. Met Aaron en Lola een huis delen is alsof je met een broer en een zus samenwoont die altijd al enig kind wilden zijn.

Aaron is trouwens enig kind, net als ik. Het wondertje van een ouder stel uit het Midden-Westen dat zo graag hun huwelijk wilde redden. Achttien jaar lang was hij hun grote trots, dus het was voor hem een grote verandering om een huis met anderen te delen. Voor ons trouwens ook, want nu moeten wij met hem en zijn snel wisselende stemmingen leven.

Sinds hij niet meer in Chicago woont, gaat het niet zo lekker tussen zijn ouders, en we weten dat het echt foute boel is als Aaron een overdreven duur en volkomen onnodig cadeau krijgt.

Zoals een Mercedes G-klasse.

Lola komt daarentegen uit een groot gezin. Ze was thuis de jongste en het enige meisje, en daardoor is ze in ons huis de baas en zet ze Aaron zonder pardon op zijn nummer.

Ik verstop me nog altijd op mijn kamer als mijn telefoon zoemt en Ryans naam op het scherm verschijnt.

RYAN

De jongens geven vanavond een feestje. Ze wilden eerst uit, maar nu niet meer.

Zal ik naar jou toe komen?

Wil graag alleen met je zijn.

Is goed, maar Lola en Aaron zijn thuis,
dus we moeten stil zijn.

Ha.

Zeg dat maar tegen je spiegelbeeld.

Is nu oké?

Kom maar langs.

Tot zo. Ik neem wat lekkers mee.

‘Is iedereen weer vriendjes?’ roep ik behoedzaam op weg naar de woonkamer. Ze zijn allebei verdiept in een herhaling van *Criminal Minds*, maar ik hoor een zwak ‘Ja, hoor’ en weet daardoor dat ik veilig dichterbij kan komen.

Ik buig me over de bank heen om een handje popcorn uit de schaal te pakken die tussen hen in staat en prent mezelf in dat ik dat op mijn eetlijstje moet zetten zodra ik terug ben op mijn kamer. ‘Het basketbalteam geeft een feest, dus ik vroeg me af of...’

‘Of we zin hebben om met je mee te gaan?’ onderbreekt Aaron me op ongewoon hoopvolle toon.

‘Nee?’

Lola draait zich zo snel naar me om dat haar rode krullen rond haar schouders zwieren. Er verschijnt een opgetogen uitdrukking op haar gezicht. ‘Of we het erg vinden dat Ryan hiernaartoe komt?’

‘Ja, dat. Hoe wist je...’

‘Hier met die poen, Carlisle.’ Ze steekt lachend haar hand uit, hij geeft haar mompelend een paar briefjes van twintig, die zij natelt. ‘We hadden al over dat feest gehoord. Ik nam aan dat je geen zin had om te worden gepakt terwijl er aan de andere kant van de deur een stel dronken eerstejaars staan te bekken. We lopen wel naar hun huis.’

Ons huis is een van die goedmaakkadeaus van Aarons vader. Vanwege de verhouding met zijn secretaresse, of misschien was het omdat hij met de binnenhuisarchitecte naar bed was geweest. Hoe dan ook, Maple Tower is een erg mooi appartementencomplex aan de rand van de campus. We hebben een geweldig uitzicht en veel natuurlijk licht.

Er wonen niet alleen studenten in dit gebouw, dus het is vrij rustig, en zo centraal gelegen dat je na een feestje naar huis kunt kruipen.

Aaron en ik mogen eigenlijk niet naar feestjes, maar wat Aubrey niet weet, wat niet deert.

Ik heb Lola al tien verschillende outfits zien passen als Ryan me appt om te zeggen dat hij eindelijk op weg naar boven is. Daardoor heb ik een excuus om haar alleen te laten met tien vrijwel identieke zwarte jurkjes.

In het begin vond ik het vreemd dat ik vlinders in mijn buik kreeg als er werd aangeklopt en ik wist dat Ryan voor de deur stond, maar inmiddels vind ik het schattig.

Ik doe open en hij vult bijna de hele deuropening. Zijn slordige blonde haar is nog vochtig en hij ruikt sterk naar sinaasappel en naar iets anders wat ik niet kan thuisbrengen, maar wat inmiddels heel vertrouwd is. Hij buigt zijn hoofd en strijkt met zijn lippen over mijn wang. ‘Dag, schoonheid.’

Hij geeft me de zak met lekkers aan dat hij altijd wil meebrengen omdat ik volgens hem niet genoeg eet en niks fatsoenlijks in huis heb. Ik ken niemand die zo kan bunkeren als Ryan, en zijn definitie van lekker eten staat gelijk aan bergen suiker.

Om de een of andere reden zitten Aaron en Lo ons vanuit de woonkamer te bekijken alsof ze nog nooit een ander menselijk wezen hebben gezien. Ryan lacht zodra hij dat doorheeft. Gelukkig is hij aan hun fratsen gewend en laat hij zich na een zacht ‘Hallo’ door mij meeslepen naar mijn kamer.

‘Hé, Rothwell?’ roept Lola als we bij mijn deur aankomen.

Hij laat mijn hand los en draait zich naar haar om. ‘Ja?’

Ze gaat over de rugleuning van de bank hangen, en als ik de ondeugende uitdrukking op haar gezicht zie, weet ik al dat ik niet wil horen wat ze gaat zeggen.

‘Aangezien mijn kamer naast die van Stassie ligt en ik dus de hele nacht je gekreun en je ketsende ballen moet aanhoren,’ begint ze, waardoor mijn ogen zo groot als schoteltjes worden, ‘wil

ik je vragen of je me de code van jouw kamer kunt geven, zodat ik tijdens dat feestje bij jou thuis niet steeds om de gedeelde wc hoeft te vechten.’

Alle kamers op de campus hebben voor de veiligheid een elektronisch slot met een code op de deur. Ryan heeft een kamer met een eigen badkamer, dus Lola’s verzoek is heel logisch. De rij voor de wc wordt in de loop van de avond, als er meer mensen dronken zijn, namelijk steeds langer.

Ze moet alleen nog flink werken aan de manier waarop ze het vraagt.

‘Ja, die app ik je wel. En niet rondsnuffelen, Mitchell. Dat heb ik meteen door.’

Ze maakt een vredesteek. ‘Erewoord. Veel plezier met seksen.’

‘Jezus, Lols.’ Ik kreun zo luid dat zij het kan horen en trek Ryan mijn kamer in, weg van haar. ‘Sorry daarvoor.’

‘Ik mag haar wel. Ze is grappig.’ Hij grinnikt, legt zijn handen rond mijn gezicht en draait mijn hoofd omhoog, zodat hij me kan zoenen.

De zoen is eerst zacht, maar al snel dwingender, als hij zijn tong tegen de mijne beweegt. Hij laat zijn handen voorzichtig over mijn lijf naar beneden zakken, totdat hij bij mijn dijen is en me met een snelle beweging kan optillen. Ik sla als vanzelf mijn benen rond zijn middel, want we hebben dit al zo vaak gedaan dat mijn lijf het zijne goed kent.

Aan de andere kant van de deur klinkt gestommel. Ik denk dat het mijn huisgenoten zijn die naar buiten lopen, maar ik word nogal afgeleid door de verhitte zoenen die Ryan me in mijn hals geeft. Ik zou moeten checken of ze echt weg zijn, maar dat is opeens niet meer belangrijk, want Ryan laat me op het bed zakken en klimt boven op me.

‘Hoe was jouw dag?’ mompelt hij ergens onder mijn oor.

Dat doet hij altijd. Hij zoent me zo lekker, laat zijn lijf tussen mijn benen zakken en oefent net genoeg druk uit om me te laten kronkelen en alle logische gedachten uit mijn hoofd te verjagen, en dan vraagt hij opeens iets heel saais, zoals hoe mijn dag was.